

Sygn. akt VI Ka 452/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpelska (spr.)
Protokolant	st.sekr.sądowy Joanna Prabucka - Ochniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu M. M. (1)

po rozpoznaniu dnia 10 listopada 2016r., w E.

sprawy:

K. K. (1) syna Z. i H. ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 178a§ 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 30 sierpnia 2016 r., sygn. akt II K 197/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M.

K. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem obrony oskarżonego z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn.akt VI Ka 452/16

UZASADNIENIE

K. K. (1) oskarżony został o to, że w dniu 13 marca 2016 roku w miejscowości B., gm. B., woj. (...) - (...), będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, kierował motorowerem marki Y. o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, posiadał nie mniej niż 1,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

- to jest o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 sierpnia 2016 roku **K. K. (1)** uznano za winnego tego, że w nocy 13 marca 2016 r. na drodze publicznej z B. do B. , w gminie B. , znajdując się w stanie nietrzeźwości , mając zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza o stężeniu co najmniej 1,52 mg, kierował w ruchu lądowym motorowerem o numerze rejestracyjnym (...) 73, będąc wcześniej czterokrotnie prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w B. wyrokami z dnia 17 lipca 2003 roku w sprawach VI K 375/03 i VI K 376/03, wyrokiem z dnia 8 września 2005 roku w sprawie II K 655/05 oraz wyroki z dnia 10 listopada 2006 roku w sprawie II K 834/06, to jest popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazano go i wymierzono mu **karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10 000 zł (dziesięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. opłatę w wysokości 516,60 zł (pięciuset szesnastu złotych 60/100).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty na podstawie art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego i zaskarżył go w całości i na podstawie art. 427 § 1 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) na podst. art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.:

a) art. 7 kpk poprzez:

- dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań E. K. polegającą na uznaniu za wiarygodne zeznań żony oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym i odmowa przyznania waloru wiarygodności zeznaniom złożonym przed Sądem, mimo przekonującej argumentacji żony oskarżonego stojącej za złożeniem fałszywego zawiadomienia

- dowolną ocenę opinii biegłego sądowego poprzez stwierdzenie przez Sąd Rejonowy braku podstaw do jej zakwestionowania, mimo sprzeczności między treścią opinii a zeznaniami policjanta M. S. (1),

- art. 167 kpk w zw. z art. 211 kpk poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu eksperymentu procesowego polegającego na sprawdzeniu, czy żona oskarżonego potrafi kierować motorowerem a mającego na celu zweryfikowanie twierdzeń żony oskarżonego wskazanych na rozprawie , iż to ona jeździła motorowerem a nie oskarżony,

2) na podst. art. 438 pkt 3 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo, iż zawiadamiająca o zdarzeniu żona oskarżonego E. K. zeznała na rozprawie, iż zawiadomienie nie było zgodne z prawdą i mimo braku jakichkolwiek innych dowodów, które bezpośrednio obciążałyby oskarżonego;

Ponadto obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Nadto wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, które nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego K. K. (1) była niezasadna i z tych powodów nie mogła zasługiwać na uwzględnienie.

Na wstępie należało stwierdzić, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący mając na uwadze wynikający z art. 2 par. 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Sąd zgromadził prawidłowo materiał dowodowy i ocenił go wnikliwie, omawiając szczegółowo wszystkie dowody, nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o te dowody poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób, że oskarżony K. K. (1) dopuścił się opisanego w zaskarżonym wyroku czynu.

Powyższe uwagi pozwalają stwierdzić, że stanowisko Sądu Rejonowego w B. wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pozostaje pod ochroną prawa procesowego. Stwierdzenia tego nie są w stanie podważyć żadne argumenty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego K. K. (1). Do wykazania bowiem, iż Sąd pierwszej instancji dokonał błędu w ustaleniach faktycznych konieczna jest zgodna z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego argumentacja pozwalająca na stwierdzenie, że poczyniona przez Sąd ocena materiału dowodowego powinna być odmienna. Tego skarżący nie wykazał.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie wskazał prawidłowe, w ocenie Sądu Okręgowego, wnioski, jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń, tak w zakresie winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu, jak i wymierzonych kar zasadniczych oraz środków karnych.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów należy stwierdzić, że nie prowadzą one w żadnej mierze do odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Przedstawione przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji zarzuty stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi i dokładnie uzasadnionymi przez Sąd Rejonowy w B. ustaleniami faktycznymi oraz wyciągniętymi na ich podstawie właściwymi wnioskami.

Omawiając niniejszą sprawę należy mieć na względzie, że Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia poczynione przez sąd I instancji w zakresie przypisania oskarżonemu winy i w pełni podziela argumenty przedstawione precyzyjnie, trafnie i obszernie przez Sąd meriti w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W ocenie Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów zasługuje na pełną akceptację

Nie polega na prawdzie zarzut obrońcy oskarżonego, iż sąd meriti zaskarżone rozstrzygnięcie oparł na nieprawidłowej ocenie materiału dowodowego w postaci błędnej oceny zeznań świadków – E. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, M. S. (1) opinii sądowo-lekarskiej. Skarżący zarzucał sądowi naruszenie art. 167 kpk w zw. z art. 211 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z urzędu. Zgodnie z treścią art. 167 kpk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27.009.2013 r. obow. od dnia 01.07. 2015r. a więc obowiązującą w niniejszej sprawie – inicjatywa dowodowa należała do stron a sąd w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, mógł dopuścić i przeprowadzić dowód z urzędu. W ocenie sądu taka okoliczność w odniesieniu do

przedmiotowej sprawy nie zaistniała . Świadek E. K. została wezwana przed sąd w dniu 02.06 2016r. – odmówiła wówczas składania zeznań , a następnie na wniosek oskarżonego została ponownie wezwana na rozprawę w dniu 12.07.2016r. i złożyła zeznania przed sądem. Tym samym zarzut nie dopuszczenia dowodu z urzędu jawi się jako całkowicie chybiony.

Przede wszystkim należy wskazać , iż sąd orzekający niezwykle wnikliwie ocenił zeznania żony oskarżonego E. K., policjantów przybyłych na interwencję – M. S. (1) i M. S. (2), opinię biegłego lekarza, informację zawartą na płcie CD a dotyczącą zgłoszenia awantury domowej do Centrum Powiadamiania Ratunkowego w O. w dniu 13 marca 2016 r. o godz. 00:43 , uznając iż zasługują one na pełną akceptację. Żaden z funkcjonariuszy policji przybyłych na miejsce zdarzenia nie miał powodów aby niesłusznie pomawiać oskarżonego o popełnienie zarzucanego mu czynu gdy się dodatkowo zważy , iż interwencja została wszczęta w wyniku zgłoszenia przez żonę oskarżonego. Zeznania E. K. złożone bezpośrednio po zdarzeniu zasadnie sąd uznał za wiarygodne a ich kolejne wersje za niezgodne z prawdą . Argumentacja sądu dotycząca oceny zeznań tego świadka zawarta na stronie 3 uzasadnienia zasługuje na pełną akceptację. Pierwotne zeznania żony oskarżonego uzupełniają zeznania funkcjonariuszy policji , zapis dźwięku ze zgłoszenia interwencji oraz opinia lekarza , który wykluczył wyjaśnienia oskarżonego co do ilości i czasu spożytego przez niego alkoholu.

Sąd orzekający w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku w sposób szczegółowy przedstawił ocenę faktyczną i prawną działania oskarżonego.

W ocenie Sądu Odwoławczego przedstawione wywody w pełni zasługują na aprobatę i ponowne ich powtarzanie w tej sytuacji nie jest konieczne.

Sąd Rejonowy w B. również w sposób prawidłowy dokonał analizy wszystkich wyjaśnień oskarżonego K. K. (1) i wskazał z jakich powodów nie mogą one zasługiwać na uwzględnienie .

Sąd w sposób prawidłowy zakwalifikował działanie oskarżonego jako wyczerpujące dyspozycję art. 178a par. 1 i 4 k.k.

Kara orzeczona wobec oskarżonego w pełni odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art.53 k.k. , została w sposób prawidłowy uzasadniona i sąd wskazał jakie okoliczności uznał za obciążające a jakie za łagodzące . Kara ta nie nosi cech rażącej surowości uwzględnia bowiem zarówno wysoki stopień zawinienia oskarżonego jak również stopień społecznej szkodliwości czynu. Przy wymiarze kary kierował się natomiast zasadami określonym w art. 53k.k. i nast. Wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary znalazły racjonalne uzasadnienie w pisemnych motywach wyroku.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił motywację , która doprowadziła sąd meriti do takiego rozstrzygnięcia i powtarzanie ponownie tych samych okoliczności nie jest konieczne. Uzasadnienie wymiaru kary było pełne, w sposób logiczny odnoszące się do wszystkich istotnych okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu i sprawy.

Sąd Odwoławczy stanął na stanowisku , że kara wymierzona oskarżonemu jest współmierna do okoliczności i wagi popełnionego przez niego czynu, wysokiego stopnia jego społecznej szkodliwości , do stopnia winy oskarżonego , rodzaju dobra . Prawidłowo przy tym uwzględniono charakter naruszonego dobra .Wymierzona oskarżonemu kara uwzględnia również społeczne oddziaływanie kary . Sąd Rejonowy w (...) prawidłowo też uwzględnił właściwości i warunki osobiste oskarżonego , w tym jego wcześniejszą wielokrotną karalność. Oskarżony jest sprawcą w znacznym stopniu zdemoralizowanym , działającym w warunkach par. 4 art. 178 a kk i stosowanie wobec niego kary łagodniejszej nie spełniłoby swoich funkcji wychowawczych i zapobiegawczych. Orzeczona kara winna mieć także wpływ na każdego , kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Jednocześnie nie może być to kara zanadto surowa , tak aby nie wywoływała współczucia dla osoby skazanej. A kara orzeczona wobec oskarżonego taką nie jest .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na mocy art. 437 par. 1 k.p.k., uznając apelację obrońcy oskarżonego za bezzasadną, utrzymał w mocy

zaskarżony wyrok uznając go w pełni za słuszny i trafny.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 624par. 1 k.p.k. zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia z uwagi na sytuację majątkową.

O kosztach obrony z urzędu za II instancję rozstrzygnięto na mocy art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze.